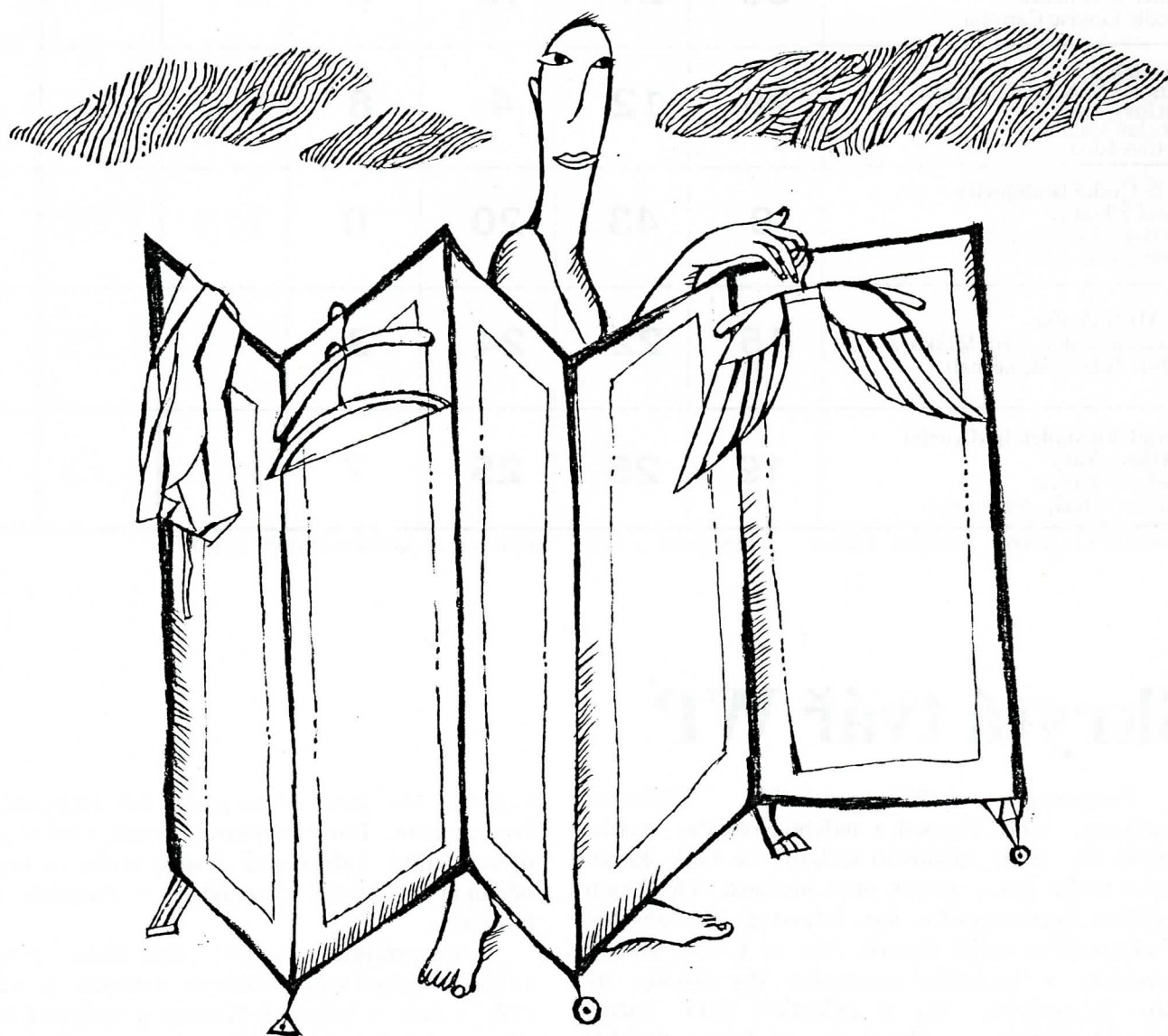

Zprávodajník

39. festivalu poezie

Wolkrův Prostějov

19. - 22. června 1996

ANKETA DIVÁKŮ

NÁZEV SOUBORU A PŘEDSTAVENÍ	VYNIKAJÍCÍ	DOBŘE	PRŮMĚRNÉ	OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO	POČET BODŮ	PRŮMĚR	POŘADÍ
Dekadentní divadlo Beruška Hranice na Moravě My life opodál	89	26	0	3	319	2.79	1
D - Dílna Studia Dům Brno Pavla Dombrovská: Černá panna	62	13	3	0	215	2.75	2
Tvůrčí skupina "...a jiní čtvernožci" Divadla Jesličky Hradec Králové Jan Vodňanský: Co chtějí od života	61	48	6	1	285	2.45	3
"Dohráli jsme" ZUŠ Uherské Hradiště O nich a o Alence - podle Lewise Carrolla	56	27	15	6	237	2.27	4
Divadélko "Znovu JEN TAK" Kapsa Karlový Vary Jaroslav Vrchlický: Mythus Eloa	28	12	4	8	112	2.15	5
ZUŠ České Budějovice Karel Šiktanc: Pámbu ještě neumřel aneb Tanec smrti	9	43	20	0	113	1.84	6
SUMUS Praha Francois Villon, Věra Mašková: Toho? Toho jsme neznali	15	22	24	3	113	1.76	7
Divadelní spolek buďAnebo Karlový Vary Diana di Prima: Jedna v šatech, druhá nahá	19	25	25	7	132	1.73	8

VYNIKAJÍCÍ - 3 BODY DOBŘE - 2 BODY PRŮMĚRNÉ - 1 BOD OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO - 0 BODŮ

Skrytá tvář WP

Fungování každého ročníku Wolkrova Prostějova, bylo, alespoň z našeho pohledu, velice plynulé. Za touto zdánlivou lehkostí se však skrývá mnoho hodin práce, kterou máte možnost vidět nejen na našem Zpravodajníku, lépe řečeno na jeho obsahu, ale také na jeho vnější úpravě. Aby se k vám články a recenze z minulého soutěžního dne dostaly už ráno, je potřeba, aby se jednotlivá čísla začala kopírovat zhruba o půlnoci. Do té doby musí být zpracovány články a fotografie, všechno musí sedět a být v naprostém pořádku. Časová tíseň je obrovská, a tak se stává, že se ve zpravodaji objevují občas

i chyby. No jsme přece jenom lidi. Nejhorší je to s kopírováním. Dana Pavlíková, mozek a srdce grafické úpravy, tráví každoročně desítky hodin u kopírky a většinou odchází z redakce v časných ranních hodinách.

Samozřejmě, že WP není řízen z redakce. O vše potřebné kolem souborů a diváků se stará náš štáb v čele s Milošem Plotzem a množstvím hostesek a hostesáků pod přísnou rukou paní Jany Hruškové.

Všem patří velký dík za obrovský kus práce a samozřejmě za výdrž, protože bez té by náš festival nebyl schopen úspěšné existence.

tol

Byli na WP poprvé

Tak jako v loňském roce, zeptal jsem se i letos dvou účastníků, kteří byli na festivalu poprvé, na jejich dojmy.

Andrea Jochmanová, Brno - II. kategorie

S jakou představou si na WP jela?

Čekala jsem mnohem víc. Upřímně řečeno mě to tady zklamalo.

Co tě zklamalo? Úroveň, organizace, nebo atmosféra?

Atmosféra a trochu i organizace. Lidé jsou zde zvláštní, působí na mě jakoby se báli.

Jak jsi se sem dostala?

Absolvovala jsem školní, městské a regionální kolo, ale kdybych šla jako reprezentant naší ZUŠ, kam chodím hrát divadlo, šla bych přímo na region.

Hraješ divadlo, recituješ. Asi máš ráda poezii. Proč?

Lyrice nerozumím, nechápu ji. Ale epiku miluji, protože má děj, spád, gradaci... Zkrátka mě to baví.

Preferuješ nějakého autora?

Já čtu všechno, ale nejraději mám zahraniční autory, třeba například Schillera.

Přijedeš za rok zas?

Určitě ano.

Co očekáváš od příštího ročníku?

Očekám větší pohodu a méně zvláštní lidi.

Slyšel jsem spoustu výtek z řad recitátorů na adresu poroty. Proto má poslední otázka zní: Co bys chtěla vzkázat porotám?

Ať se více věnují dramaturgickému výběru textů. Myslím, že na festivalu poezie by se měla recitovat hlavně poezie. Přednes například monologů by měl zaznívat asi někde jinde.

Michal Klokočník, Hradec Králové - I. kategorie

Splnila se tvoje představa, nebo tě WP neuspokojil?

Jel jsem sem na zkoušku. Loni tady byl můj kamarád, takže jsem věděl, co mám čekat.

Jsi z Divadla Jesličky z Hradce Králové. Hraješ raději divadlo nebo recituješ?

Mým hlavním oborem je loutkové divadlo, ale při něm je potřeba také recitace, takže se mi to prolíná.

Čteš raději poezii, nebo prózu?

Mám rád oboje. Celkově mám kladný vztah k literatuře. "Štourám" se v ní. K poezii mě přivedl asi dědeček, který dříve recitoval.

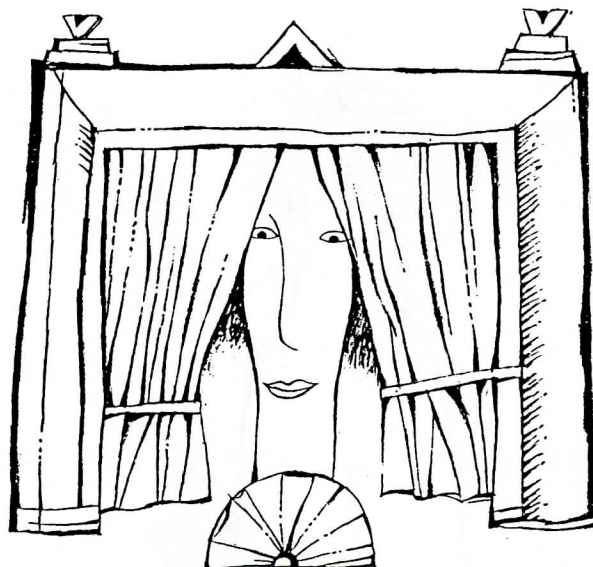
Přijedeš příští rok?

Pokud se dostanu, tak určitě.

V poslední otázce dám i tobě možnost vzkázat něco porotě. Co to bude?

Já jsem byl s porotou spokojen. Podle mě k věci přistoupila zodpovědně. Aspoň v naší kategorii věci jak vytkla, tak i pochválila.

tir

Krásně rozcvičení - dobře naladěni

"Já jsem začala už v osm!", oznámila mi paní Fišerová, když jsem se před půl devátou dostavil na její rozcvičku, abych o ní mohl, jak už je tradicí, něco napsat. Samozřejmě, že rozcvička dlouho nepokračovala, jelikož se vše uvedlo na pravou míru a počkalo se až do půl deváté, než se dostavili zbývající recitátoři.

Chtěl jsem se připojit k zúčastněným, jelikož mám rozcvičky paní Fišerové rád, ale síly mi nějak nezbyly, a tak jsem se ukryl do koutku místnosti a tiše sledoval, jak se postupně začínají všichni měnit v divou zvěř.

Po úvodním protažení a řevu, který byl jistě slyšet až před Národním domem, přišlo krátké uklidnění. To však postupně přešlo v rychlý běh, aby se opět zklidnilo a vše mohlo začít znovu, jenže opačným směrem - dozadu. Po soustředěném oddychu se účastníci rozcvičky dostávali k nejdůležitější a nejdelší části, dechovým cvičením. Příjemná atmosféra mě natolik vtahovala do rozcvičky, že jsem nevědomky některé cviky začal také opakovat. Například mi dlouho do noci zůstalo zívání, které jsme se všichni ráno učili. Prý je to dobrá věc, ale zívát celý den?! Pak následovalo masírování obličeje, procvičení jazyka a rtů, a tak dále, a tak dále. Mohl bych samozřejmě pokračovat, ale nechci psát návod na rozcvičku, ať si na ni ti, co na ní ještě nebyli, zajdou příští rok.

I když se všichni recitátoři v průběhu rozcvičky proměnili v rozmanitá zvířata, nikterak je to neunavilo - spíše naopak. Všichni byli krásně rozcvičení, protažení a dobře naladěni, jen já jsem odcházel s pocitem, že jsem mohl udělat víc. Snad zase příště ...

tol

Jací byli letos sóloví recitátoři ?

Je to pokaždé stejné a pokaždé jiné. Sóloví recitátoři se na Wolkrův Prostějov vracejí, a každým rokem se objevují noví. A vždycky je to napínavé : objeví se právě letos výrazný nový talent ? Nebo to bude ročník jen průměrný, na který se brzy zapomene ? Překvapí objevná dramaturgie ? Anebo porotci uslyší podesáté a podvacáté staré známé texty ?

Ti nejmladší recitátoři přicházejí poprvé, a nevěřte ostříleným porotcům, že nejsou zvědaví a napjatí : to se jen tak tváří, ale v duchu doufají, že právě v té jejich kategorii to někdo "rozsvítí" tak, že budou překvapeni i oni sami. V kategorii druhé bývají namíchaný tváře známé i neznámé. Ti první třeba potěší tím, jak pilně na sobě pracovali, ti druhí mohou být stejně dobře překvapivými objevy, jako nezajímavými zjevy, které možná porotce slyší a vidí poprvé a naposled. V kategorii nejstarších to už často bývá setkání starých známých, porotci a recitátoři se vzájemně znají a respektují, vždyť se na těch dvou stranách barikády setkávají už poněkolikáté. Příjemná překvapení ani zklamání samozřejmě nejsou nikdy vyloučena.

Prostě, je to pokaždé stejné a pokaždé jiné. Jaké to bylo letos, o tom vypovídají porotci ze všech tří porot sólistických kategorií.

jsu

Aleš Vrzák, člen poroty I. kategorie

V první kategorii porota velmi ocenila především výběr textů jednotlivých interpretů. Rozmanitost zasáhla jak do české prózy (Hašek, Čapek, Mikulka), tak i do poezie (Wolker, Blatný, Wernisch), objevili se samozřejmě i zahraniční autoři (Jeffers, Prévert, Updike, Arp). Za nejzajímavější dramaturgický počín považuje porota interpretaci Eberhardta Hauptbahnhoffa (V. Jamka). Recitátoři ve svých výkonech doslova hýřili celou řadou zajímavých nápadů, ale nedostatkem celé kategorie byla špatná technika mluvního projevu a nedůsledná znalost textů.

Poměrně vysokou celkovou úroveň předčil výjimečným výkonem Jakub Doubrava z Českých Budějovic. Oproti loňskému roku, kdy se stal laureátem za J. Ortena a V. Čtvrťka, dokázal letos přesně uchopit a obrovskou nápaditostí obohatit text Josefa Kainara : Malá půlnoční hudba, a text Ivana Wernische : V zámeckém parku. Jeho pozoruhodné výkony by byly ještě zajímavější, kdyby dokázal interpretovat texty v plném a přesném znění, a kdyby se podstatně více věnoval kultivaci svých mluvních prostředků.

Celá porota s upřímnou radostí sledovala jednotlivé výkony, protože letošní úroveň recitátorů a recitátorek I. kategorie byla skutečně nadprůměrná.

Libor Vacek, předseda poroty II. kategorie

II. kategorie měla v posledních letech na WP pověst kategorie mírně problematické s rozpačitými a málo výraznými výkony. Proto mi zpočátku bylo trochu líto, když jsem letos dostal za úkol hodnotit namísto mé milované I. kategorie právě recitátory ve věku od 17 do 20 let. Dnes, po skončení přehlídky, musím říci, že to byl úkol velmi příjemný. Letošní II. kategorie, ve které se sešlo 12 interpretů, měla svoji atmosféru i své "hvězdy". K těm patřily zejména Kamila Drtilová a Petra Nenadálová. Obě prokázaly značnou interpretační zkušenost a vyspělost, a jejich letošní výkony se přiřadí k těm, na něž se nezapomíná. Ostatní účastníci II. kategorie přece jen zápasili s jistou nevyrovnaností svých výkonů. Na jedné straně se potvrdilo, že recitátoři na prahu dospělosti si už nevybírají texty bez širších literárních znalostí (ty byly někdy až překvapivě široké), na dlouhé straně jim často schází zřetelněji formulované osobní citové stanovisko k volbě právě toho kterého textu.

Druhým zásadnějším problémem se ukázala být míra vybavenosti interpretů výrazovými prostředky, respektive jejich volba a míra použití. V řadě případů právě použité výrazové prostředky spíše komplikovaly cestu recitátorova sdělení k srdcím diváků, namísto toho, aby ji usnadňovaly.

Přesto si z letošní II. kategorie WP odnáším sympatický pocit setkání s mladými lidmi, pro které se umělecké slovo stalo samozřejmou součástí jejich života a osobnosti. A to je vlastně to nejdůležitější.

Ivan Němec, předseda poroty III. kategorie

Ve třetí kategorii vystoupilo devět recitátorů. Přestože lektorský sbor měl k výkonům v prvním kole nejednu polemickou výhradu, rozhodl, (vzhledem k malému počtu účastníků), aby všichni postoupili do dalšího kola a přednesli své druhé texty. Při posuzování celkové úrovně této kategorie nemůže porota zakrýt jisté zklamání. V minulosti bývalo totiž obvyklé, že právě v této kategorii vystupovali recitátoři zkušení, kteří přinášeli nejen dramaturgicky objevené texty, ale často svým pojetím a celkovou koncepcí přednesu naznačovali další vývojové cesty tohoto uměleckého žánru. Až na výjimky (výkon Dušana Utínka a Jany Holečkové) nelze v letošním ročníku hovořit ani o významném přínosu dramaturgickém, ani o výkonech, které by často nenavozovaly rozpaky a polemiky. Tyto rozporuplné výkony měly několik příčin. Většinou nebyly způsobeny neschopností myšlenkově rozkrýt text, o čemž recitátoři většinou přesvědčili při analýze v semináři. Docházelo k nim spíše kvůli malé recitační zkušenosti přednašečů, mnohdy také proto, že se výklad textu a jeho zvuková interpretace momentálně posunuly od výkonu v předchozím regionálním kole. Obecně lze říci, že k lepším výkonům nepochybně dochází tehdy, mají-li recitátoři možnost svou práci s někým konzultovat nebo mají-li trvalé vedení.

Komorní scéna ARÉNA ukončí WP '96

Komorní scéna Aréna je mnohožánrové kulturní zařízení sídlící v centru Ostravy, které produkuje vlastní divadelní představení a vzdělávací pořady. Divadelní soubor vznikl v roce 1994, v současné době má 6 stálých herců a jednoho kmenového režiséra. Kromě členů domácího souboru se v Aréně setkávají při spolupráci také herci, režiséři i výtvarníci z ostatních ostravských divadel.

Premiéra představení *Krocení ženy* byla 29. listopadu 1993 v režii kmenového režiséra Pavla Cisovského. Vystupují herci Komorní scény Aréna a hostující členové Národního divadla moravsko-slezského - Apolena Veldová, Tomáš Jirman, Zdeněk Kašpar, David Viktora, (naši Kateřina Havelková, Dušan Škubal, Marek Cisovský).

Zdraví

Hana Havlenová

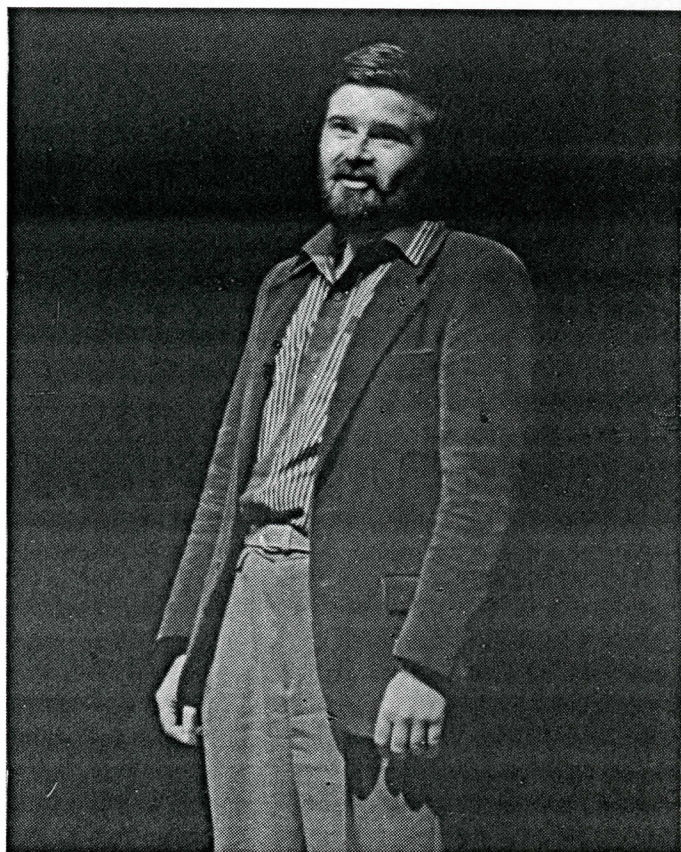
Kdy už bude konec ?

Když trpím na představení (nejmenovaném, abych se nevinných nedotkl), vzpomenu si vždy na okresní kolo WP v Uherském Hradišti v roce 1987, kde bylo jedno příšerně dlouhé a dlouze příšerné představení. Všichni jsme tam ukázněně a tiše skřípali chrupem. Jedna z diváček si s sebou vzala své asi čtyřleté dítě, které po půl hodině nudy zazvonilo jasným hláskem: "Mamí, už bude konec?" Sklidilo největší aplaus.

Takové boží děti se už na WP nevyskytují (i když by měly být povinnou součástí každého představení jako program, požárník, šatnářka apod.) A tak sedím, dívám se na hodinky a říkám si, jaké by to asi bylo, kdybych ze zoufalství zvolal: "Lékař, je mezi přítomnými lékař?", a až by se mi nějaký ozval, pokračoval bych: "Ty to ale hrajou, vidíte, pane doktore!"

Ale jsem přísně veden od mládí, zaťatě mlčím až do konce a jenom si brumlám: "Za co, soudruzi, ZA CO?"

Dušan Utínek

Na tomto záběru Dušan Utínek netrpí coby posluchač některého z divadel poezie, naopak sám se v úloze recitátora uchází - a dodejme, že s nemalým úspěchem - o zájem publika.

Herec ve službě poezie

Miroslav Táborský

Kdy jste se poprvé setkal s přednesem?

To už asi jako dítě, ale setkání toho druhu, jak ho vnímám na Wolkrově Prostějově, bylo až v osmnácti letech po prvních neúspěšných přijímačkách na DAMU, kdy mě češtinářka z gymnázia poslala na okresní kolo, z něhož jsem s odřenýma ušima přešel do krajského a tam vyhrál a postoupil na Prostějov.

A kdy jste v profesi herce začal chápat recitaci jako niternou potřebu?

K divadlu jsem chtěl asi od dvanácti let a přednes jsem tak, jak se ptáte, začal chápat právě hned po mé první návštěvě Prostějova.

Povězte nám o své poslední aktivitě na poli recitace: kazetě s verši Pavla Poláka.

Pavel Polák vydal u nakladatelství Victoria Publishing sbírku Ten někdo a požádal mě, jestli bych ji nevyprovodil na vernisáži přednesem její části. Potom ještě vyjednal v Lyře Pragensis, že se ta interpretace nahrála s hudbou Emila Viklického na kazety.

Čím vám je poezie v životě?

Poezie je pro mne takovým občasným zastavením, občasnou oázou v tom spěchu, ve kterém žijeme. S poezií se ve své práci až zase tak často nesečkávám, i když na druhou stranu snad se vrátím k roli Fausta v inscenaci Don Juan a Faust a ta je psaná blankversem. Poezie je ostrůvek, který se občas v mém životě někde objeví a velmi mne potěší. Tady se samozřejmě objevuje ve zhuštěné formě. Jsem tu opět snad po sedmi letech a jsem rád, že tu je řada věcí, na které se dá dívat, které se dají poslouchat. Už když jsem dělal tu kazetu, měl jsem pocit, že je to až taková donkichotská záležitost, že poezii vůbec někdo vydává.

Vámi pojmenovanou záležitostí je celý Wolkrův Prostějov, nebo ne?

Trošku je, ale co bychom si bez "blouznivců" počali?

Máte momentálně na nočním stolku otevřenou nějakou knížku poezie?

Přiznám se, že ne, ale tady vždycky dostanu chuť. Prázdniny se blíží a s nimi i více času na čtení. Já poezii nikdy nečetl příliš často, něco mne k ní muselo inspirovat. Kdysi jsem mívával na nočním stolku hodně často Vrchlického překlad Cyrana.

Na inscenaci Vrchlického textu se tedy obzvláště těšíte...

Těším, ale nevím jestli ji stihnu uvidět, protože musím odcestovat do Nového Města nad Metují na festival komedie Hrnc smíchu, kam jsem byl požádán, abych přijel jako člen delegace k filmu Kolja.

mh

Mezi básníkem, recitátorem a posluchačem se vede rozhovor. Rozhovor směřuje od básníka k posluchači. Nejdříve básník posílá vzkaz recitátorovi a když recitátor tomuto vzkazu porozumí a ztotožní se s ním, odevzdává ho dál - svému posluchači. V podstatě má tento rozhovor jen jeden směr - zleva doprava. Levá strana podněcuje pravou. Vezměme z této trojice jenom poslední dva partnery, recitátora a posluchače: recitátor je odesílatel a posluchač v tomto dialogu adresátem.

Jozef Mistrík: Hovory s recitátorem

Vzpomínám-li na WP, vybaví se mi principál Hradeckých Jeslíček, Pepík Tejkl. Asi si ho dám za rámeček.

ut

Divadélko

"Znovu JEN TAK"

Kapsa Karlovy Vary

Mythus Eloa

Zatím zřejmě nejlepší představení na letošním ročníku WP jak co do hereckých výkonů, tak i do zpracování a provedení celého díla, nám předvedlo, alespoň podle mého názoru, karlovarské divadlo. Kvalitní text Jaroslava Vrchlického v solidním podání, komorní prostředí, působivý vokální projev, to vše přispělo k dobrému dojmu z díla. I když na druhou stranu musím říci, že komorní prostředí místy snad trochu uspávalo a na divácích bylo vidět, že byli v některých částech ospalí. Nic to však nemění na tom, že Divadélko "Znovu JEN TAK" Kapsa se zařadilo svým představením mezi ty zdařilejší.

tol

Jestliže jsme letos na Wolkrově Prostějově zaznamenali jen minimum dramaturgických objevů, naopak mnohé texty autorů jako J. Vodňanský, F. Villon či Diana di Prima si mohli mnozí v hledišti říkat s účinkujícími, tak dobře je znali, předlohu, kterou uvedl karlovarský soubor Znovu jen tak - Kapsa neznal, troufám si tvrdit, vůbec nikdo. Vrchlický svou báseň v próze Mythus Eloa napsal jako dvaadvacetiletý a do pozdějších vydání své mytologické tvorby ji nezařazoval, takže se k ní nelze dostat ani v knihovnách. Vedoucí souboru paní Majka Kotisová objevila text v knihovně své babičky, zaujal ji, a tak se Mythus Eloa dostal k souboru, který jej v premiéře uvedl letos v březnu v malém sále karlovarského hotelu Thermal. Mimo Vary už inscenaci uvedli v řadě dalších míst, mimo jiné na divadelní přehlídce v Třebíči, kde získali doporučení na letošní Jiráskův Hronov.

Jevištní ztvárnění je opravdu na pomezí mezi divadlem a formou, kterou neurčitě zveme divadlem poezie. Diváka zaujme stejnou měrou kultivovaný recitační projev i scénická aranžmá, pěvecké výkony i kostýmování. Inscenace klade na vnimatele značné nároky a zřejmě právě proto bylo její přijetí tak diferencované, od superlativů až po málo vlídné odsouzení. Kdo měl dobrou vůli, musel ocenit nejen onu zmíněnou již dramaturgickou objevnost, ale i precizní promyšlené nastudování, neponechávající žádné místo pro improvizaci, zaujetí všech účinkujících, kteří pokorně, leč vědoucně a poučeně sloužili textu, i znamenitou souhru všech složek, které vytvářely celek inscenace. Všechny tyto klady - nepočítáme-li už nespornou záslužnost gesta, které nám připomnělo zapomínaného básníka - učinily z vystoupení Karlovarských skutečný zážitek, ať už jsme s inscenací souhlasili či nikoliv. Škodu utrpěli všichni ti, kdo v hledišti podřimovali.

jsu

Zpracování Vrchlického předlohy Mythus Eloa v podání karlovarského souboru byl pro mě zatím nejzajímavějším představením WP.

Velice příjemným překvapením asi nejen pro mě bylo omezení prostoru hlediště, což aspoň částečně vyřešilo problém akustiky velkého sálu, na který doplatilo Dejvické divadlo. Mohla tak vyniknout jak zajímavá scénická hudba, tak i velmi zdařilé zpívané pasáže. Celé představení se mi zdálo být dobře nastudované a zažité, jediné, co mne trochu rušilo, byl dojem, že světla nebyla tak úplně dobře zvládnuta, protože občas se část herce ztratila do tmy.

Hra vyžadovala stálou pozornost a soustředění, což se publiku zřejmě zdálo příliš náročné, jak mi potvrdili někteří dotázaní diváci, představení je spíše uspalo, než zaujalo. To se odrazilo i ve výsledcích ankety. Jsem proto zvědavý, jak počín karlovarského souboru ohodnotí porota.

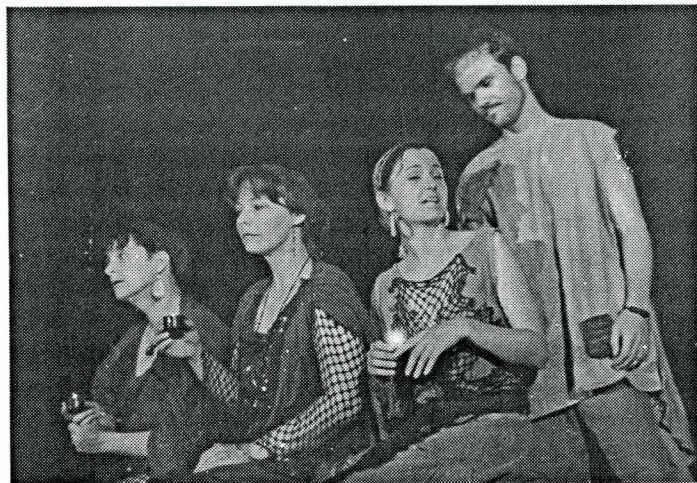
tir

SUMUS Praha Toho? Toho jsme neznali

Francois Villon tu nebyl inscenován hezkou řádku let. Sumus ho víc pojal jako slovníkové heslo než jako zdroj nějakého velkého aktuálního tématu. Kdyby ubral na předávkovaném smíchu, možná by to pomohlo výrazu. Ten v některých chvílích "vynechával". Osobně bych uvítal i zkrácení kusu, protože tempo se zvolňovalo a zvolňovalo. A muzika? Ta by chtěla hodně dopracovat. Ale jinak se bylo na co dívat, bylo o čem přemýšlet.

mh

S režiséry o WP

Je podle vás v pořádku, že se na festivalu poezie objevují i soubory, které neinscenují poezii?

To je těžké. Dneska dochází k jakémusi žánrovému splývání a nelehce se určuje, co je divadlo poezie, co je divadlo klasické atp.

/ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ/

Wolkrův Prostějov chápu jako festival, který v záplavě pohybových a jiných nonverbálních divadel vrací slovu jeho poslání, význam a velikost. Je mi jedno, jestli se dělá poezie, nebo próza. Jde o text jako základ sdělení.

/Divadlo Jesličky, HRADEC KRÁLOVÉ/

Poezie může být v tanci, nemusí jít jen o verš. Já bych to zase až tolik neškatulkovala. V Třebíči z nás divadelní vědci byli nešťastní. Říkali, že je to fajn, ale že je to víc poezie, a přitom to není poezie. My bychom v případě Vrchlického asi nepatřili nikam. Museli bychom diskutovat, co to je divadlo poezie. Je to divadlo? Beru-li to jako divadlo, pak to není jenom slovo.

/Kapsa, KARLOVY VARY/

Je to v pořádku, pokud se soubory alespoň maličko dotýkají poezie a poetična. Podtitul setkání zní: přehlídka divadel poezie a souborů inscenujících prózu poetickým způsobem.

/budAnebo, KARLOVY VARY/

Nemusí se inscenovat poezie, výsledek může být přitom poetický. Poezie je poezie, a když budu inscenovat prózu jako poezii, je to pro mě recitační záležitost. A mohu dělat i třeba Vančuru.

/ZUŠ ČESKÉ BUDĚJOVICE/

To nevím. Záleží na tom, kolik těch festivalů bude a mám pocit, že je jich víc než souborů, které něco produkují. Já bych divadlo nedělila, podstatná je výpověď. Pro mne je ideálním divadlem divadlo syntetické. Společnost je konfrontační, proto je lepší hledat to, co lidi spojuje, než to, co je rozděluje. Když se sejdou lidé, kteří dělají jeden žánr, nastane konfrontační atmosféra a nepřináší to vzájemné ovlivňování se, inspiraci, kterou mi může dát balet, muzikál, zkrátka něco, co sama nedělám, ale můžu použít odtamtud postupy. Kdyby se na festivalu potkávaly různorodější věci, bylo by to zábavnější i pro publikum.

/Sumus, PRAHA/

S režiséry o porotování

Uvítali byste, kdyby v porotě divadel poezie zasedli režisér, herec, choreograf, dramaturg, muzikant a divadelní vědec a každý po své linii zhodnotil vaše účinkování, nebo forma nezávazné diskuse poroty s publikem, u které není ani zaručeno, že se na vás dostane s časem, splňuje vaše představy o hodnocení na vrcholném soutěžním klání dostatečně?

Přijeli jsme z Ústí nad Orlicí a tam to bylo tak, že paralelně probíhala diskuse diváků s částí poroty a diskuse poroty se soubory. V té byli odborníci, např. režisér, výtvarník. To bylo příjemné povídání, každý se na věc díval ze své strany, kdežto s veřejností probíhala taková ta tlachavá diskuse. Obojí je možné a důležité. Nám více říkají reakce diváků, protože u divadelních odborníků mám pocit, že jsou svou profesí zdeformovaní. /ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ/

S první variantou poroty jsme se setkali v Třebíči na přehlídce tradičního divadla a mohu říct, že to bylo fajn. Uvítali bychom, kdyby byla i tady. Jestliže je to národní přehlídka divadel poezie, měl by na ní být odborník, který by souboru řekl, co dělá špatně, co by měl dělat líp, aby se příště nedopouštěl stejných chyb. Celkový pohled na představení by stačil jinde, nemůže stačit u národní přehlídky. Divadlo je od slova dívatí se, i proto si myslím, že by to chtělo i toho choreografa

/Kapsa, KARLOVY VARY/

Není až tak důležité, aby všechny profese byly v porotě zastoupeny, důležité je, aby fungovala jako tým, aby se lidé v ní vzájemně slyšeli a dokázali na sebe reagovat... Inscenace by se neměla rozebírat po částech, ale mělo by se hledat, jak její jednotlivé části pomáhají celku. U diskuse s publikem záleží na tom, jak porota dokáže ukočírovat některé elementy. Pro nás jsou důležitější kuloárové diskuse s lidmi, které známe a kterým věříme, a jejich pohled. Diskuse na plénu je úlitba bohům, já bych se bez ní klidně obešel. Porota by měla hrát výraznější roli, někdy až moc přepouští otěže publiku.

/Divadlo Jesličky, HRADEC KRÁLOVÉ/

V prvním případě by každý posuzoval sám za sebe, ve druhém, jednalo-li by se o zkušenou porotu, by stejně měla obsáhnout všechno, jako to dělá režisér.

/ZUŠ ČESKÉ BUDĚJOVICE/

V porotě by neměli sedět lidé, kterým nic nezbyvá, kteří si tam léčí mindráky nebo kteří to mají jako profesi. Diskuse s publikem se mi vůbec nelíbí. To jsou takové kolovací dýchánky. Navíc na těch festivalech je publikum konkurence. Kvůli takovýmto "debatám" jsem přestala jezdit na Hronov. Pro mne osobně by bylo daleko příjemnější, kdyby si ti lidé z poroty se mnou promluvíli jako s člověkem a nebylo u toho velké auditorium. Na auditoriu jsou zejména herci vysvětleni donaha, vím, že jsou na hranici svých možností, že rok zkoušeli, udělali pro zdar všechno. U amatérského divadla mi přijde zbytečný, když někomu řeknou, že má lépe tančit, a třeba je to člověk postižený. Nemůže dál, je mu to houby platný, že mu někdo vysvětlí, že to má být jinak.

/Sumus, PRAHA/

100. výročí založení Knihkupectví u radnice nám. T.G.Masaryka 15, Prostějov

Zakladatel tohoto knihkupectví Josef Buček se narodil 22. 3. 1870. Vyučil se u prostějovského knihkupce Pittnera a v roce 1876 si založil vlastní knihkupectví a nakladatelství v Prostějově na náměstí T.G.Masaryka.

Jako knihkupec se vždy aktivně podílel na kulturním a společenském životě města. Působil v řadě kulturních spolků a byl členem pěveckého mužského sboru Orlice. Zapsal se i do dějin české literatury, především vydáváním díla O. Březiny. Mimo jiné vydával knihy o prostějovském regionu. Syn Josefa Bučka František šel ve stopách svého otce a spolu s ním vedl knihkupectví. U svého otce se jako knihkupec vyučil.

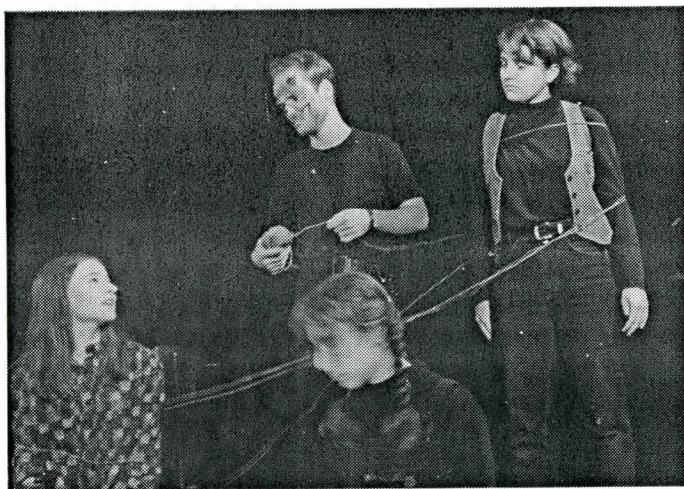
V roce 1949 bylo knihkupectví znárodněno a převzal je státní podnik Kniha Brno. Františka Bučka tato nespravedlnost zlomila a nadosmrti poznamenala. Když po listopadové revoluci v rámci restituce se knihkupectví vrátilo dědicům původního majitele, radila se rodina, co dál. Padlo rozhodnutí za každou cenu zachovat tradici a knihkupectví nezrušit.

V současné době vám Knihkupectví u radnice nabízí velký výběr literatury všech žánrů. Při výběru vám pracovníci v prodejně odborně poradí. Knihkupectví též prodává a vykupuje antikvární knihy.

Všichni pracovníci knihkupectví se těší na vaši návštěvu.

Děkujeme panu Sovičkovi za knižní dary pro laureáty Wolkrův Prostějov.

Divadelní spolek bud'Anebo Karlovy Vary *Jedna v šatech, druhá nahá*

Divadelní spolek bud'Anebo s inscenací *Jedna v šatech, druhá nahá* potěšil. Vybral si básničku, které rozumí a která nebyla nad síly souboru. Pochopil, že poezie je především nositelkou tajemství. Tajemství se mu podařilo jednoduchými, ale účinnými prostředky přenést na jeviště. Divák, myslím, zůstával pořád v napětí, co se za chvíli přihodí, což je předpoklad, aby výsledek zaujal a nenudil. Tohle křehounké představeníčko umělo obdarovat a neslo s sebou symboly, kvůli nimž bych se šel podívat znovu.

mh

Berušky vzlétly *Nadšení nebralo konce*

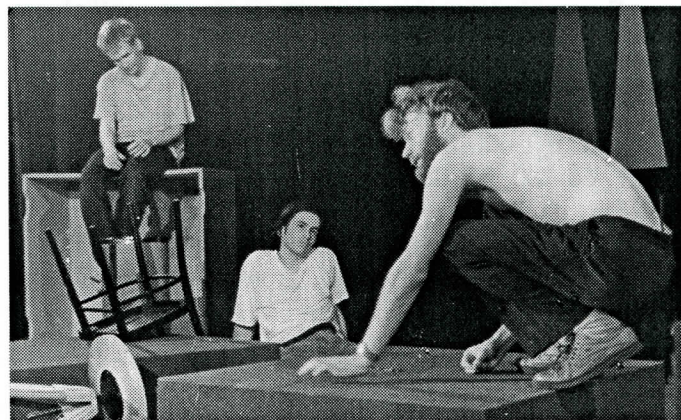
Bezesporu nejodvážnější představení letošního ročníku WP uvedlo Dekadentní divadlo – Beruška z Hranic na Moravě. O tomto souboru jsme až do dnešního dne mnoho nevěděli, jelikož byl pozván několik dní před zahájením festivalu. Proto jsme po představení udělali krátký rozhovor s jedním z jeho členů Jiřím Nezhybou (bílá krvinka).

Kdy jste se dali dohromady?

Petr Marek (červená krvinka) a Jirka Nebeský (vousy) začali hrát v květnu roku 1991. Já jsem se k nim připojil po třetím představení. Od té doby hrajeme ve stejném složení a v uplynulých pěti letech jsme měli něco kolem padesáti představení. Naše divadlo je součástí Unarclubu, který sdružuje více uměleckých sekcí. Beruška je jednou z nich.

Jak dalece se na svá představení připravujete?

Většinou se sejdeme pouze hodinku před vystoupením, abychom se společně "sladili". S klukama se známe už od základky, a tak jsme na sebe dost zvyklí. Víme, co od sebe můžeme čekat, a hodně nám to pomáhá.

Řeknete si před vystoupením o čem budete "hrát"?

Na začátku jsme něco takového zkoušeli. Třeba jsme si řekli, že představení bude o vodě a toho tématu jsme se snažili držet. V poslední době si už jenom řekneme, kdo začne. Nebo tam prostě někoho nastrčíme a on to rozjede.

Kde v současnosti hrajete?

Nejsme nikde nastálo. V podstatě jsme strašně líní a víceméně čekáme na to, až nás někdo pozve. Nejraději máme takové festivaly jako je ten váš, protože je na nich více otevřené publikum.

Jak ukázala anketa, stal se *My life opodál* letos divácky nejúspěšnějším představením. Za tento úspěch získali kluci z Berušky "Ptáka Koháka" (pozn. red.: ocenění pro vítěze divácké ankety)

t&t

Několik slov o tom, co letos aneb Jeden porotce za všechny po roce

Nejdříve radostné zjištění - nebylo zde letos nic k žalobě za neupřímnost. S výjimkou jedné inscenace, která se poněkud z odpovědnosti za vlastní hledání vyvlékla spolehnutím na konvenci už poněkud fousatou (Villon), všechny ostatní měly punc snažení říci něco za sebe. Neboli: žádný frapantní důkaz nějaké divadelní grafománie. S tím souvisí i další potěšující rys - naprostá většina "těch na jevišti" měla slibnou interpretační úroveň, ubylo zjevného elévství i případné infantiloty (že by proto, že polovina souborů byla ze základních uměleckých škol, nebo i proto, že se často stejné tváře objevovaly i v soutěži jednotlivců?). Potěšující pro "ty v hledišti" byla i patrná snaha o vážnou artikulaci vlastního tématu (např. představení obou karlovarských souborů), o tom, že nechyběla i dobrá inteligentní "zábava" a hravost nemluvě. Co ale je nepřehlédnutelné: ne vždy se dařilo dosáhnout na představu syntetického divadla poezie, mezi jednotlivými složkami inscenace to někdy skřípalo - např. scénografie se ne vždy "účastnila" coby obrazový, tj. metaforický spoluhráč, mluvilo se pělo i "voicebandovalo" hojně a dobře, ne vždy však zcela funkčně. Summa summarum: proti loňsku posun v zejména v úrovni herecké interpretace, v oblasti dramaturgie a režie spíše setrvalý stav. Ovšem nedá se říci, že by nebylo co k vidění - např. svět za zrcadlem jistě Alenky stál jistě zato.

jr

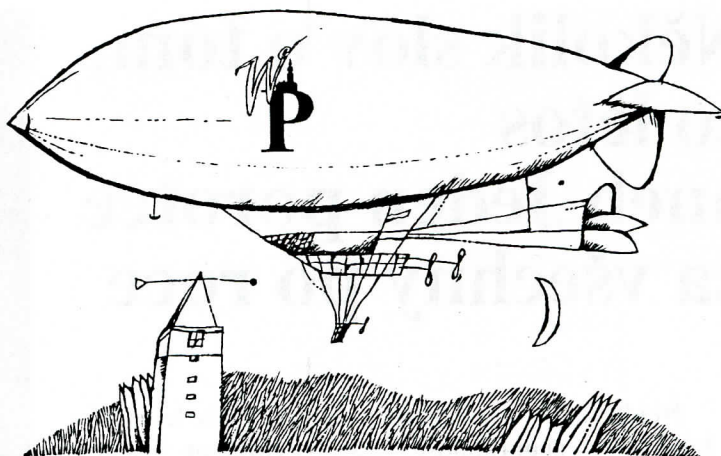
Pozvánka k účasti na mezinárodní soutěži

Muzeum ve Szklarské Porębě a další pořadatelé vyhlásují literárně - výtvarnou soutěž "Krakonoš - Rübezahl - Rzepiór: duch Krakonoš" pod patronátem Euroregionu "Nisa". Záměrem pořadatelů soutěže je popularizace postavy Krakonoše jako prvku, který spojuje českou, německou a polskou kulturu. K účasti v soutěži zveme mládež ve věku od 14 - 16 let z České Republiky, Německa a Polska.

1. Soutěž je pořádána ve dvou kategoriích:
a) literární b) výtvarné
2. Účastníci literární kategorie pošlou 1 - 3 skladby napsané veršem nebo prózou (max. 3 stránky strojopisu), ve 3 exemplářích v mateřském jazyce.
3. Účastníci literární kategorie pošlou 1 - 3 práce ve volitelné technice (malířství, kresba, grafika, řezbářství).
4. Účastníci odevzdávají své práce s umístěným heslem a zalepenou obálkou s heslem a osobními údaji (jméno, příjmení, věk a přesná adresa).
5. Práce je třeba poslat na adresu: Muzeum w Szklarskiej Porebie, ul. 11 listopada 23, 58 580 Szklarska Poreba. Na této adrese je možno získat veškeré informace. Práce budou přijímány do 20. září 1996 (rozhoduje datum poštovního razítka).
6. Práce budou hodnoceny mezinárodním jury, které bude zvoleno organizátory.
7. Vyřešení soutěže dne 10. října 1996.
8. Autorům nejlepších prací budou uděleny ceny a vyznamenání.
9. Všechny práce zůstanou ve vlastnictví pořadatelů.
10. Otevření posoutěžní výstavy a udělení cen se bude konat 26. října 1996 v Muzeu ve Szklarské Porębě. Vyznamenané práce budou také exponovány na výstavách v Čechách a v Německu.

Výsledková listina Wolkrova Prostějova 1996

I. KATEGORIE

TITUL LAUREÁTA

Jakub DOUBRAVA

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Monika KOVÁČOVÁ

za vyrovnaný výkon interpretace textů
Jaroslava Haška a Ivana Wernische

Petra VĚŠÍNOVÁ

za interpretaci "Ilustrace k dopisům" Svatavy Antošové

Marcela MÁCHOVÁ

za interpretaci

"Marryčka nevděčnice aneb Zkáza chuligánčina"
Eberhardta Hauptbahnhoffa

Jaroslava MASOPUSTOVÁ

za interpretaci "O Slepíčkovi a Kohoutce"
Aloise Mikulky

Petra KOCMANOVÁ

za interpretaci "Milostná" Alexandry Berkové

II. KATEGORIE

TITUL LAUREÁTA

Kamila DRŤILOVÁ

Petra NENADÁLOVÁ

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Eva WASKOVÁ

za interpretaci "Euridiké si jde pro Orfea"
Karly Erbové

Kristýna CHALUPSKÁ

za interpretaci "Smetanovo kvarteto 'Z mého života'"
Antonína Sovy

Dominika ŠPALKOVÁ

za interpretaci "Z Písň písni" I.A. Krylova

III. KATEGORIE

TITUL LAUREÁTA

Jana HOLEČKOVÁ

ing. Dušan UTINEK

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Marie KRÁTKÁ

za zvládnutí odlišných interpretačních poloh

DIVADLA POEZIE

TITUL LAUREÁTA

Soubor "Dohráli jsme" ZUŠ Uherské Hradiště

"O nich a o Alence - podle Lewise Carrola

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Divadelní spolek buďAnebo Karlovy Vary

za přesvědčivou interpretaci textu Diany di Prima